

Wil I ems J. C. Camil I e

Eretkens

Na de oorlog kreeg hij volgende eretekens:

2 frontstrepen

het Vuurkruis

de Vuurkaart

het Oorlogskruis

de Overwinningsmedaille 14-18

de Herinneringsmedaille 14-18

Ridder in de Orde van Leopold II

Levensloop

Camille Willems werd geboren op 9 november 1892 als oudste van vier kinderen. Zijn vader was Joannes Willems en zijn moeder Rosalie Vranken. Op jonge leeftijd verdiende Camille de kost als fabrieksarbeider in het Luikse.

Ondanks zijn handicap trad Camille op 7 mei 1932 in het huwelijk met Eugenie Libioulle, een tien jaar oudere vrouw. Het huwelijk bleef kinderloos. In 1951 overleed zijn echtgenote in Oreye.

Camille Willems overleed in Horpmaal op 11 december 1956.

Militair overzicht

Hij was 20 jaar toen hij op 29 juli 1912 werd opgeroepen bij het 14de Linierregiment in de Artillerie Forteresse Liege (A.F.L.). Hij kreeg een schuttersopleiding in het fort van Loncin.

Bij de mobilisatie op 1 augustus 1914 werd hij opgeroepen voor de versterking in het fort van Loncin en kreeg als opdracht in een van de koepels het afweergeschut te bedienen. Jammer genoeg werd dit fort getroffen door een Duitse 42 cm granaat in de munitiekamer waardoor het ontplofte en 350 Belgische militairen omkwamen.

Camille lag zwaar gewond in zijn koepel: een van de kanonnen was op zijn rechterbeen terechtgekomen, zijn arm was gebroken en hij had een schotwonde aan het hoofd opgelopen.

Hij werd naar het Sint-Elisabethziekenhuis in de rue des Wallons in Luik afgevoerd waar zijn rechterbeen werd geamputeerd en zijn andere wonden werden verzorgd.

Op 13 oktober werd hij door de Duitse militaire dienst ontslagen. De dokter vermeldde in zijn ontslagdocument dat Camille een invaliditeitsgraad kreeg toegewezen van 70% voor zijn geamputeerd been en 10% voor de armbreuk. Omdat zijn militaire kleding aan flarden lag en Camille ook nog verdere medicatie nodig had, kreeg hij een lening van 500 frank van zijn dorpsgenoot Joannes Diricks voor nieuwe kledij en medicatie.

Sinds zijn mobilisatie tot zijn ontslag uit het ziekenhuis en later tijdens de verdere verzorging bij zijn ouders kreeg hij immers geen soldij: de invaliditeitsuitkeringen lieten tijdens de oorlogsjaren op zich wachten en werden pas in het jaar 1920 uitbetaald.